

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ Β' - ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

1.- Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

1) Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

γ) Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ

2.- ΟΜΙΛΙΑΙ

ε) ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ –
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΗΣ ΔΗΘΕΝ ΠΟΛΥΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ –
Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΟΛΕΘΡΙΑ ΚΑΙ
ΑΣΧΕΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΟΣ

Χαιρετισμός για τὰ 60 χρόνια τῆς νομικῆς ἐπιθεωρήσεως «ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ»,
ἐκδιδομένης ἀπὸ τὸν Δικηγορικὸν Σύλλογον Θεσσαλονίκης
(Θεσσαλονίκη, αἴθουσα Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου,
24^η Νοεμβρίου 2006)

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

© Χρήστος Α. Σαρτζετάκης, Ἀγίας Σοφίας 6, 152 36 Ν. Πεντέλη

ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΟΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ
ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΝ – ΑΤΟΜΙΚΗΝ ΧΡΗΣΙΝ
ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΑΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ
Πρώην Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας

Λ*Λ*Λ*Λ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΓΙΑ ΤΑ 60 ΧΡΟΝΙΑ ΑΝΕΛΛΙΠΟΥΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ»
(Θεσσαλονίκη, αΐθουσα Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου,
24^η Νοεμβρίου 2006)

Κύριε Πρόεδρε τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Θεσσαλονίκης,

Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως γιὰ τὴν τιμητικὴ πρόσκλησί σας, νὰ ἀπευθύνω χαιρετισμὸ γιὰ τὰ 60 χρόνια ἀνελλιπούς ἐκδόσεως ἀπὸ τὸν Σύλλογό σας τῆς μηνιαίας νομικῆς ἐπιθεωρήσεως «Ἀρμενόπουλος». Τιμητικὴ, γιὰτὶ προέρχεται ἀπὸ τὸν γεραρό, κραταιότερο ἐπιστημονικὸ Σύλλογο τῆς γενετείρας μου, τοῦ ὁποίου εἶχα τὴν τιμὴ, νὰ διατελέσω καὶ ἐγὼ μέλος στὶς ἀρχὲς τῆς νομικῆς μου σταδιοδρομίας· καὶ γιὰτὶ ἀναφέρεται σὲ ἐπιβλητικὴ ἐπέτειο πνευματικῆς του προσφορᾶς περιοπῆς. Καὶ εὐλόγως μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ ἀνταποκρίνομαι στὴν πρόσκλησιν αὐτή.

*Κύριοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν,
Κυρίες καὶ Κύριοι,*

1.- Προσέρχομαι λοιπόν, πάντοτε εὐλαβῆς προσκυνητῆς τῆς γενεθλίου πόλεως, αὐτὴν τὴν φορὰν εἰδικώτερον τῆς *ἀφθίτου πνευματικότητός* της. Διότι αὐτὴν φανερώνει ἡ ἀδιάλειπτη ἐπὶ τόσα χρόνια προκειμένη ἐπιστημονικὴ ἔκδοσις. Ἡ ὁποία φέρει μάλιστα καὶ τὸ πρόσημο *πανελληνίου πρωτοπορίας*, δεδομένου ὅτι προηγήθη ἀναλόγου ἐκδόσεως τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου τῆς πρωτεύουσας τῆς χώρας κατὰ ἑπτὰ ὀλόκληρα χρόνια· ἀφοῦ τὸ ἀντίστοιχο «*Νομικὸν Βῆμα*» τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του μόλις τὸ 1953. Πρωτοπορία τῆς Θεσσαλονίκης βεβαίως ὄχι πρωτόγνωρη, ἀφοῦ αὐτὴ καταγράφεται καὶ σὲ ἄλλες πολιτιστικὲς ἐκδηλώσεις, π.χ. μὲ τὴν ἴδρυσιν καὶ λειτουργίαν ἤδη ἀπὸ τὸ 1928 ἐδῶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τοῦ πρώτου ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς χώρας ἀπὸ τὸν ἰδιώτη *Τσιγγιρίδη*, ἐνῶ ὁ κρατικὸς μας ραδιοσταθμὸς Ἀθηνῶν ἄρχισε τὶς ἐκπομπές του μόλις μετὰ 10ετίαν ! Καί, ἀναλογισθῆτε πρὸς ὀρθτὴ συνειδητοποίησιν, κατὰ τὶς ἀληθινές της διαστάσεις, τῆς πρωτοπορίας, ὅτι μεταγενέστερη κατὰ ὀκτῶ δεκαετίες καὶ πλέον ὑπῆρξεν ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Θεσσαλονίκης μας, μόλις κατὰ τὸ 1912.

Και ή ἄφθιτος πνευματικότης τῆς Θεσσαλονίκης, γενικώτερον τῆς ἀνά τις χιλιετηρίδες ἑλληνικῆς Μακεδονίας, ἔχει **διάστασι διαχρονική**. Τὴν ὁποίαν ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ τίτλος τοῦ περιοδικοῦ. Αναπαράγων τὸ ὄνομα τοῦ περιφανοῦς **Κωνσταντίνου Ἀρμενοπούλου**, Νομοφύλακος καὶ Κριτοῦ, δηλαδὴ Δικαστοῦ στὴ Θεσσαλονίκη, δευτέρα μετὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν πόλιν τοῦ Βυζαντίου, τῆς Ἑλληνικῆς αὐτῆς Μεσαιωνικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸν 14^{ον} αἰῶνα, ἐκπονήσαντος δὲ τὸ 1345 τὸ περίφημον *Πρόχειρον Νόμων ἢ Εξάβιβλον*, νομοθετικὴ συλλογή, διαβαλκανικῆς μάλιστα καὶ ὄχι μόνον χρήσεως, πού ἴσχυσεν ἐπὶ αἰῶνες, σ' ἐμᾶς μέχρι τῆς 23^{ης} Φεβρουαρίου 1946, δηλ. τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστικοῦ μας Κώδικος.

2.- Ἡ πνευματικότης προϋποθέτει πνευματικὴν ἀλκὴν, δυναμένην νὰ ἐκτραφῇ μόνον ὑπὸ **καθεστῶς ἐλευθερίας γνώμης καὶ ἀνεμπόδιστης διακινήσεως ἰδεῶν**. Καὶ εἶναι ἱστορικῶς πιστοποιημένη ἡ ἐλευθερία αὐτὴ ἀνεκαθεν στὸν Μακεδονικὸ χῶρο. Τὴν φανερῶναι π.χ. ἡ πάλη τῶν ἰδεῶν εἰς αὐτὴν τὴν Θεσσαλονικίην μὲ τοὺς ζηλωτὲς ἢ τοὺς ἡσυχαστὲς καὶ τὰ κοινωνικὰ ρεύματα, τὰ ὁποῖα ὑπογείως τροφοδοτοῦσε ἡ διαπάλη αὐτὴ, κατὰ τὸν αὐτὸν μεσαίωνα (14^{ον} αἰῶνα), δηλ. σὲ ἐποχὴ πνευματικῶς ἀνυδρῆ γιὰ ἄλλες περιοχὲς ἄλλων χωρῶν. Καὶ ἔχει ἡ πνευματικότης αὐτὴ τὶς ρίζες τῆς σὲ χρόνους ἀρχαίους.

Τὴν ἐκπροσωπεῖ κατ' αὐτοὺς ὁ μέγας **Ἀριστοτέλης** (384-322 π.Χρ.), ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους φιλοσόφους καὶ ἀσφαλῶς ὁ μεγαλύτερος πολιτειολόγος ὄλων τῶν ἐποχῶν, καταγόμενος ἀπὸ τὰ *Στάγειρα* τῆς Χαλκιδικῆς καὶ διδάσκαλος τοῦ *Μεγάλου Ἀλεξάνδρου*. Ὁ ὁποῖος ἔστι, προικισμένος καὶ μὲ ἐκπληκτικὴ παιδεία ἀπὸ τὸν μέγαλο του διδάσκαλο, ἐπραγματοποίησε τὴν μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη ἀνά τις χιλιετηρίδες ὄχι κατακτητικὴ, ὅπως ἀτόπως ἀπὸ μερικοὺς ἀνιστορήτους, ἐθελουτυφλοῦντες ἀπὸ ἰδεολογικὴ προκατάληψιν, ὑποστηρίζεται, ἀλλὰ ἐκπολιτιστικὴ τοῦ ἐκστρατεία, μὲ τὴν ὁποία καὶ διέδωκε καὶ διέσπειρε τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, δηλ. τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, σχεδὸν ἀνά τὰ πέρατα τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου.

Τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς ἐλευθερίας, χωρὶς καμμία τῶν ἀνθρώπων διάκρισι, εἶχεν ἄλλωστε ἀρχέγονη τὴν ἑλληνικὴν του προέλευσι. Ἦδη ὁ **Δημόκριτος** (περίπου 460-370 π.Χρ.) ἐξέφερε τὸ ὑψηλότατο δίδαγμα «*Ἄνδρι σοφῶ πᾶσα γῆ βατή· ψυχῆς δὲ ἀγαθῆς πατρις ὁ ξύμπας κόσμος*» (ἀπόσπασμα 247 Diels)· καὶ ἀκολούθως τὸν ἐπόμενο 4^ο π.Χρ. αἰῶνα ὁ **Ἀλκιδάμας** εἰς τὸν *Μεσσηνιακὸν* του λόγον διεκήρυξε, ὅτι «*ἐλευθέρους ἀφῆκε πάντα Θεός· οὐδένα δούλον ἢ φύσις πεποίηκε*». Ἔτσι **τὸ φιλάδελφον καὶ φιλάνθρωπον, τὸ κοσμοπολιτικὸν πνεῦμα, ἡ ἀληθινὴ διεθνὴς κατανόησις καὶ ἀλληλεγγύη ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα γιὰ πρώτη φορὰ ἀνεπτύχθησαν σὲ τέτοια περιωπή**. Ἐκφρασιν ἄλλωστε ψηλαφητὴ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἀποτελεῖ σήμερα καὶ ἡ παροιμιώδης ἑλληνικὴ φιλοξενία, πού τόσο ἐντυπωσιάζει τοὺς ξένους ἐπισκέπτες μας. Ὅμως, ἄς σκεφθοῦμε τὸ οὐσιωδέστερο : τὸ οἰκουμενικόν, χωρὶς διακρίσεις μετὰ τῶν ἀνθρώπων, πνεῦμα ἀνεπτύχθη μὲν γιὰ πρώτη στὴν Ἱστορία φορὰν ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὅμως **κατέστη βαθμιαίως παγκόσμιον ἰδεῶδες μὲ τὴν ἐξάπλωσι τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ**, ὡς κυρία συνισταμένη αὐτοῦ. Ἀλλὰ τῆς **ἐξαπλώσεως αὐτῆς, μὲ ὄργανο τὴν ἀνεπανάληπτη Ἑλληνικὴ μας γλῶσσα**,

πρωτουργοί υπήρξαν ο Μέγας Αλέξανδρος και η έκπολιτιστική του έκστρατεία, με συμμετοχή κυρίως Μακεδόνων. Ίδου λοιπόν τὸ μεγαλεῖο τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Χωρὶς αὐτὸν ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς, παραμένων ἐγχωρία, τοπικὴ ὑπόθεσις, δὲν θὰ ἐξηπλοῦτο ἀνὰ τὴν οἰκουμένην· ἔτσι ἡ κυριώτερη συνιστώσα τοῦ σημερινοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ θὰ ἀπουσίαζε καὶ εἶναι ἄδηλο ποιά θὰ ἦτο χωρὶς ἐκεῖνον ἢ πορεία τῆς ἀνθρωπότητος.

3.- Ἀπὸ τὸ προκείμενο ζευγμα ἰδεῶν τὸ πρῶτο σκέλος, ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ὡς ἀναμφισβητήτως κυρία συνισταμένη τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, καταδεικνύει τὸ πόσον κίβδηλη καὶ ἀνυπόστατη εἶναι ἡ μὲ ἰδιαίτερη θέρμη διασαλπίζομένη στὶς ἡμέρες μας, ἀπὸ μερικὸς ἀδόλωτος καὶ μὲ διανοητικὴν ἀθωότητα, ἐκδοχὴ τῆς δῆθεν πολυπολιτισμικότητος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, καὶ εἰδικώτερον τῆς Θεσσαλονίκης μας. Διανοητικὴ ἐντιμότης ὑπαγορεύει τὴν σωστὴν χρησιμοποίησιν ἐννοιῶν. Τὴν Θεσσαλονίκη μας ὠργωσαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ποικίλης ἐθνοτικῆς προελεύσεως πληθυσμοί, ἄλλοτε εἰρηνικὰ εἰσχωρήσαντες στὴν περιοχὴ, ἄλλοτε δὲ μὲ τὴν ρομφαία περιστασιακῶς κραταιότερου κατακτητοῦ. *Ὅμως ἡ Θεσσαλονίκη δὲν ἀπώλεσεν ἐκ τούτου, οὐδὲ πρὸς στιγμήν, τὸν ἑλληνικὸν τῆς πολιτιστικὸν χαρακτήρα,* ἀφοῦ καὶ οἱ ἐπήλυδες αὐτοὶ μὲ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ τὰ νάματα ἐξετρέφοντο, ἀνεξαρτήτως τῆς διαφόρου βαθμοῦ δεκτικότητος, ἰκανότητος ἢ ἔστω διαθέσεώς των, οἰκειώσεως τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ. Καὶ δὲν θὰ πρέπει νὰ συγχέωμε τὸν **πολιτισμὸν** μὲ ἄλλης φύσεως ἐπιφαινόμενα, μὲ ἄλλες λέξεις οἱ τυχὸν ὑφιστάμενες καὶ ἐξηγήσιμες, μὴ θίγουσες καθόλου τὸν πυρῆνα του, *διαφοροποιήσεις δὲν προδίδουν καὶ ἕτερότητα πολιτισμοῦ.* Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀδιαφιλονίκητη θέσις τῆς ἐπιστήμης. Ἀρκοῦμαι στὸ νὰ ὑπομνήσω σχετικῶς τὸν ἀφορισμὸ τοῦ διασήμου Ἀγγλοῦ ἱστορικοῦ Ἀρνολντ Τόμπη στὸ περισπούδαστο δεκάτομο ἔργο του *A study of History* (Σπουδὴ τῆς Ἱστορίας), κατὰ τὸν ὁποῖον ὀλόκληρος ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς ἑλληνικὴν ἔχει τὴν προέλευσι, συγκεκριμένως, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ κοινωνία, ὅπως καὶ ὀλόκληρος ἡ δυτικὴ κοινωνία εἶναι τέκνο τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Τὸ περὶ πολυπολιτισμικότητος λοιπὸν θεώρημα εἶναι ἀστήρικτο, ὡς παραμῦθι ὅμως δὲν ἀνεφάνη ἐν αἰθρία, ἀλλ' ἐφευρέθη γιὰ τὴν στήριξι ἰδεολογικῶς καταχθονίων σκοπῶν. Διότι ἔχει ἀμαρτωλοὺς γεννήτορες, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀπύθμενη δολιότητα, πρὸς ὑπηρετήσι τῶν σχεδίων τους ἐθνικοῦ καὶ ἐδαφικοῦ τῆς Πατρίδος μας ἀκρωτηριασμοῦ, ἐπιδιώκουν νὰ προωθήσουν συγκεκριμένα τὸ ψεῦδος τῆς δῆθεν πολυεθνικότητος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Συγκεκριμένα, διότι ἀπροκάλυπτα τέτοιο ψεῦδος δὲν ἔχει καμμιά πιθανότητα νὰ σταθῆ καὶ νὰ εὐδοκιμήσῃ. Ἀφοῦ οἱ πάντες γνωρίζουν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἀπὸ ἀπόψεως πληθυσμιακῆς συνθέσεως ἡ ἐθνικῶς πιὸ ὁμοιογενὴς μεταξὺ ὅλων τῶν χωρῶν, τουλάχιστον τῆς Εὐρώπης. Ἄλλωστε μὲ τὸν ὄρο «πολυπολιτισμικότητος» ἀποφεύγεται καὶ ἡ χρῆσις τῆς ἰδιαίτερας ἀνεπιθύμητης στοὺς ἐπιβούλους λέξεως «ἔθνος». Πρέπει σχετικῶς νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἡ ἐννοια τοῦ ἔθνους, ὡς **πραγματικότητος κοινότητος αἵματος, κοινωνικῆ καὶ ἱστορικῆ** δὲν εἶναι γέννημα τῶν τελευταίων χρόνων, κυρίως τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, ὅπως ἀπὸ μερικὸς ἀνιστόρητα ὑποστηρίζεται· ἀλλὰ γεννήθηκε, καὶ αὐτὴ, κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα, μαρτυρουμένη ἤδη μὲ

τὴν περίφημη ἀπάντησι τῶν Ἀθηναίων τὸ 479 π.Χρ., πρὸς τοὺς Σπαρτιάτες, ποὺ ἀμφέβαλλαν γιὰ τὴν στάσι τους ἐν ὄψει τῆς Περσικῆς εἰσβολῆς, ὅτι «τὸ ἑλληνικόν, ἐὼν ὁμαιμόν τε καὶ ὁμόγλωσσον, καὶ θεῶν ἰδρύματα τε κοινὰ καὶ θυσίαι ἤθεά τε ὁμότροπα, τῶν προδότας γενέσθαι Ἀθηναίους οὐκ ἂν εὖ ἔχοι», ὅπως μᾶς παραδίδει τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ὁ **Ἡρόδοτος** (*Ἱστοριῶν* Η' 144). Ἡ ἀρχέγονη λοιπὸν αὐτὴ ἔννοια τοῦ ἔθνους **ἔχει κηρυχθῆ ἀποβλητέα ἀπὸ τὸ λεξιλόγιον** ἐδῶ καὶ μερικῆς δεκαετίας μὲ ὠργανωμένη καταγιστικὴ ἐναντίον τῆς καταφορᾶν, ὡς δῆθεν γεννήτρια κάθε διαπολιτειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ κακοῦ : ἄλλοτε, ἀπὸ τὴν **πολιτικὴν ἐκείνην ἰδεολογία**, ποὺ οἰκτρὰ ἐναυάγησε μὲ τὶς δεκάδες ἑκατομμυρίων θυμάτων τῆς καὶ τὰ τρομακτικὰ οἰκονομικὰ ἐρείπια, ποὺ ἄφισε, ἰδίως στὶς χῶρες τῆς ὑπὸ σοβιετικὸ ζυγὸν ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ἢ πολιτικῆ, καθεστωτικῆ, πτῶσις τῆς· τώρα δέ, ἀπὸ τὴν χρονικῶς διάδοχόν τῆς σὲ ὀλεθριότητα «**Νέα Ἐποχὴ**» τῆς **παγκοσμιοποιήσεως**. Καὶ εἶναι γιὰ ἀμφότερες αὐτὲς ἀποβλητέα ἢ ἔννοια τοῦ ἔθνους ὡς ἐπικίνδυνη στὶς **ἐπιδιώξεις** τοὺς **πολτοποίησεως τῶν λαῶν** μὲ τὴν **ἐξάλειψι** τοῦ ἀπὸ τὴν φύσι του **συνεκτικοῦ δεσμοῦ**, ποὺ **συνεπάγεται ἢ ἰδέα** τοῦ ἔθνους, δηλαδὴ **ἢ συνειδήσις τῆς ἔθνικῆς συμμετοχῆς**. Διότι αὐτὴ δημιουργεῖ ἀπὸ μόνῃ τῆς τὴν **συσπείρωσι** μεταξὺ ἀτόμων καὶ ομάδων, **συσπείρωσιν ἀναγκαιοτάτην** καὶ ἀπολύτως ἀπαραίτητη **πρὸς ἀποτελεσματικὴν ἄμυναν** ἐναντίον ἄλλοτε τῆς τερατώδους καταπιέσεως πολιτικῶν καθεστώτων, τώρα δὲ ἐναντίον τῆς ἀυσσώλου ἐκμεταλλεύσεως τῶν λαῶν ἀπὸ τὸ ἀσύδοτο πολυεθνικὸ κεφάλαιο.

4.- Τὸ δεύτερο σκέλος τοῦ ἀνωτέρω ζεύγματος ἰδεῶν, **ἢ ἐνατένισι πρὸς τὴν οἰκουμενικότητα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, δὲν ἔχει καμμία σχέσι πρὸς τὴν ἐπιχειρουμένην σύγχρονον παγκοσμιοποίησιν**. Διότι ἐκείνη μὲν ἔχει καθολικὴ διάστασι, καλύπτουσα τὴν συνολικὴ τοῦ ἀνθρώπου παρουσία στὴν ἐφήμερη αὐτὴ ζωὴ, ὄχι μόνον τὴν φυσικὴ, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ, κάθε ὑπόστασί του. Ἐνῶ ἢ **παγκοσμιοποιήσις** μὲ τὰ περὶ ἀκράτου, δηλαδὴ ἀσυδότου, φιλελευθερισμοῦ καὶ ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης στὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία κηρύγματα τῆς, **περιορίζεται οὐσιαστικῶς σὲ διάστασι μόνον οἰκονομικὴν, ὑλικὴν, ποὺ ἀναγκαίως ἀποπνίγει αὐτὴν τὴν οὐσία τῆς ἀνθρωπίνης παρουσίας**. Ἄς σκεφθοῦμε π.χ., ὅτι ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἢ ἰσορροπημένη ἀνάπτυξι δεδομένης οἰκονομίας **προϋποθέτει πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς, ὅπως κοινῶς διδάσκεται ἀπὸ τοὺς δημοσιονόμους, ἐνδεχομένως καὶ εὐθεϊαν ἐπέμβασι καὶ τοῦ Κράτους, μὲ τὴν φορολογικὴ τοῦ πολιτικῆ, ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικὴ δαπανῶν, ἰδίως πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀπορωτέρων καὶ ἀναδιανομὴ τοῦ ἔθνικοῦ εἰσοδήματος**. Καὶ ἐν τούτοις ἢ **παγκοσμιοποιήσις** ὑπαγορεύει καὶ θεσμικῶς ἐπιβάλλει μὲ κυρώσεις τὴν ἀποχὴ τοῦ Κράτους ἀπὸ κάθε ἐπέμβασι. Βλέπετε, π.χ. τὴν πρόσφατη περίπτωσι τῶν ἀναμενομένων οἰκονομικῶν κυρώσεων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως σὲ βάρος τῆς χώρας μας γιὰ τὴν παρασχεθεῖσα κρατικὴ στήριξι τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας, ἢδη Ὀλυμπιακῶν Ἀερογραμμῶν. Καὶ ἔπεται συνέχεια. Δηλαδὴ, ὁ παραλογισμὸς, ἢ ὀλοκληρωτικὴ ἀπαγόρευσι στὴν ἔθνικὴ κοινότητα νὰ **συνδράμη** χρῆζοντα βοθηίας μέλη τῆς, μὲ συνακόλουθες σὲ ἀντίθετη περίπτωσι τὶς κυρώσεις !

5.- Έπανερχομαι, μετά την αναγκαίαν αυτήν επί ειδικωτέρων θεμάτων παρέκβασι, στην αδιαμφισβήτητη ιστορικήν αλήθειαν : *χάρις σέ Μακεδόνες, τήν έκπολιτιστικήν έκστρατείαν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ Ἑλληνικός πολιτισμός διεδόθη καί ἀπετέλεσε τήν κρηπίδα τοῦ συγχρόνου δυτικοῦ τούλάχιστον πολιτισμοῦ.* Αυτό ὑπῆρξε καί τὸ μεγαλύτερον ἀνὰ τίς χιλιετηρίδες ἐπίτευγμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐκ τούτου καί ἡ ἑλληνιστική, ὅπως καθολικῶς ὀνομάζεται στήν Ἱστορία, περίοδος τῶν ἔξη αἰώνων, ἀπὸ τὸν 3^ο π.Χρ. μέχρι καί τὸν 3^ο μ. Χρ. αἰῶνα, ἀποτελεῖ τήν ἐνδοξότερη περίοδο τῆς Ἑλληνικῆς μας Ἱστορίας. Τήν ὁποία καί ἐπιδιώκουν νὰ διαγράψουν ἀλλογενεῖς, ἐμφανισθέντες στήν Βαλκανική μόλις κατὰ τὸ τέλος τοῦ 6^{ου} μὲ ἀρχῆς τοῦ 7^{ου} μ. Χρ. αἰῶνος, μὲ οἰκειοποίησί της διὰ πρωτοφανοῦς πλαστογραφίσεως τῆς Ἱστορίας, ἐμμανῶς βοηθούμενοι σ' αὐτὸ ἀπὸ ἄλλους μεγάλους καί ἰσχυροὺς ἐπιβούλους, ποὺ ἀποβλέπουν σὲ ἰδικά των γεωπολιτικά συμφέροντα καί ἰδικές των ἐπιδιώξεις στήν γεωγραφικήν μας περιοχὴν. Συνακόλουθη λοιπὸν ἡ συνέπεια : *ἡ ἄμυνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι δεδομένη. Οὐδεὶς Ἑλλήν θὰ στέρξη ποτὲ σὲ ἀπεμπόλησι τῆς Μακεδονίας, τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος καί τῆς μόνον ἑλληνικῆς ἀνὰ τίς χιλιετηρίδες Ἱστορίας της.*

6.- Ἐπαφίεμαι, Κυρίες καί Κύριοι, στήν φιλάγαθη διάθεσί σας γιὰ τήν σημειωθεῖσα γενικώτερη ἀνάπτυξι. Ἄλλοι θὰ ὀμιλήσουν μὲ γνῶσι καί προσηκόντως ἐιδικώτερον. Προσωπικῶς ἐπεδίωξα νὰ ἐμφανίσω τήν ἐκδοσι τοῦ περιοδικοῦ Ἀρμενόπουλος ὄχι ὡς ἓνα περιστασιακοῦ χαρακτῆρος γεγονός, ἀλλὰ ὡς *ἐντασσομένη στήν πάντοτε, ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, ζῶσα καί ἀναδεικνυομένη πνευματικότητα τῆς ἀγαπημένης Θεσσαλονίκης μας καί τοῦ λαοῦ της.*

Συγχαίρω ἐγκαρδίως τὸν Δικηγορικὸν Σύλλογον Θεσσαλονίκης γιὰ τήν πνευματικὴν του αὐτὴν προσφορὰν, ἡ ὁποία μάλιστα ἄρχισε τὸ 1946, σχεδὸν τήν ἐπαύριον τῆς λαίλαπος τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου καί μάλιστα, αὐτὸ δὲν θὰ πρέπει νὰ τὸ ξεχνᾶμε, σὲ χρόνους ἰδιαίτερος χαλεποὺς γιὰ τήν Πατρίδα μας καί τήν ἐθνική μας κοινότητα. Ὅπως καί ὅτι στήν πορείαν της προσετέθη, ἐδῶ καί 26 ἐφέτος χρόνια, τὸ λαμπρὸν παράρτημα, ἡ ἐτησίᾳ Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρίδα μὲ τὸν αὐτὸν τίτλον «Ἀρμενόπουλος». Καί εὐχομαι τὸ ἀπὸ ὅλον τὸν νομικὸν κόσμον τῆς Πατρίδος μας ποθοῦμενον : τήν ἀπρόσκοπτη μὲ τὸν ἴδιο παλμὸ συνέχισιν ἐπὶ ἔτη μακρὰ, εἰς τὸ διηνεκές, τῆς προκειμένης πνευματικῆς καρποφορίας, ὑψηλόφρονος δείγματος δικαίου πολιτισμοῦ τῆς Μακεδονίας μας.

Σᾶς εὐχαριστῶ

Χρῆστος Α. Σαρτζετάκης
(www.sartzetakis.gr)